

Szólok hozzá, rám se hederít. Grimaszokat vágok, mutogatom, amit szeretnék, semmi. Éjből érkező, szenes tekintet; a távollevők méltóságával vakul a semmibe. A száj helyén groteszk, feneketlen úr: üvöltés fészke vagy egy fennakadt

nevetésé, nem tudom. Lélegzete nem ajtó, amin csak úgy beléphetek. Valami bianco-végszót tart foglyaként az arc fonákja. Egykedvű gomolygás és hallgatásüledék. Arra jár, amerre senki. Abban a világban, amit benépesít magával, nincsenek nevek, se múlt, se

34 Turczi István

'WIR SIND NICHT EINIG'

[Gaál József Gnóm című
festménye mögé]

jövő. A szerafinok elméjén hamarabb hatol át a fény. Nincs honnan érteni a test törekvését. Kicsit még maradjon minden a rossz helyén, aztán úgyis el. Talán arra készül, hogy visszavegye, amit meg sem kapott. De már az is mindegy, ahogy tárul a mély, annyira mindegy. A falnak ütődő fej nem ver több zajt, mint a teljes erőből tengerbe dobott kavics.